



חק לישראל – פרשת אמור יום ב'

תורה – ויקרא פרק כא'

(ו) אִשָּׁה זָנָה וַחֲלָלָה לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ כִּי קֹדֶשׁ הוּא לְאֵלֹהֵינוּ: (ז) אִשָּׁה זָנָה וַחֲלָלָה לֹא יִקְחוּ וְאִשָּׁה גְרוּשָׁה מֵאִשָּׁה לֹא יִקְחוּ כִּי קֹדֶשׁ הוּא לְאֵלֹהֵינוּ: (ח) אֲתָתָא מְטַעֵינָא וּמְחַלְלָא לֹא יִסְבוּן וְאֲתָתָא דְמִתְרַבָּא מִבְּעֵלְהָ לֹא יִסְבוּן אַרְי קֹדֶשׁ הוּא קֹדֶם אֵלֶיהָ:

(ח) וְקֹדְשֵׁתוֹ כִּי אֵת לֶחֶם אֱלֹהֶיהָ הוּא מִקְרִיב קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָּהּ כִּי קֹדֶשׁ אָנִי יְהוָה מִקְדָּשְׁכֶם: (ט) וְקֹדְשֵׁתוֹ כִּי אֵת לֶחֶם אֱלֹהֶיהָ הוּא מִקְרִיב קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָּהּ כִּי קֹדֶשׁ אָנִי יְהוָה מִקְדָּשְׁכֶם: (י) וְהַקְדָּשִׁינִי אַרְי יֵת קִרְבֵּן אֱלֹהֶיהָ הוּא מִקְרֵב קֹדֶשׁ יִהְיֶה לָּהּ אַרְי קֹדֶשׁ אָנָּא יְיָ מִקְדָּשְׁכוֹן:

(ט) וּבַת אִישׁ כֹּהֵן כִּי תַחַל לְזָנוֹת אֵת אִבִּיהָ הִיא מִחֲלָלָת בְּאִשׁ תִּשְׁרָף: (י) וּבַת אִישׁ כֹּהֵן כִּי תַחַל לְזָנוֹת אֵת אִבִּיהָ הִיא מִחֲלָלָת בְּאִשׁ תִּשְׁרָף: (יא) וּבַת גָּבֵר כֹּהֵן אַרְי תַּתַּחַל לְמַטְעֵי מִקְדָּשֵׁת אֲבוֹהָא הִיא מִתְחַלָּא בְּנוֹרָא תַתְּקֹד:

(י) וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל מֵאֲחָיו אֲשֶׁר יוֹצֵק עַל רֵאשׁוֹ שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִלֵּא אֵת יָדוֹ לְלֶבֶשׁ אֵת הַבְּגָדִים אֵת רֵאשׁוֹ לֹא יַפְרֵעַ וּבְגָדָיו לֹא יִפְרָעוּ: (יא) וְהַכֹּהֵן הַגָּדוֹל מֵאֲחָיו אֲשֶׁר יוֹצֵק עַל רֵאשׁוֹ שֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה וּמִלֵּא אֵת יָדוֹ לְלֶבֶשׁ אֵת הַבְּגָדִים אֵת רֵאשׁוֹ לֹא יַפְרֵעַ וּבְגָדָיו לֹא יִפְרָעוּ: (יב) וְכַהֲנָא דְאֲתְרַבָּא מֵאֲחֵיהּ דִּיתְרִיק עַל רִישֵׁיהָ מִשְׁחָא דְרַבּוּתָא וְדִי קָרִיב יֵת קִרְבָּנִיהָ לְמִלְבָּשׁ יֵת לְבוּשֵׁיהָ יֵת רִישֵׁיהָ לֹא יִרְבִּי פְרִיעַ וּלְבוּשֵׁיהָ לֹא יִבְזֵעַ:

רש"י

(ט) כי תחל לזנות – כשתתחלל על ידי זנות שהיתה בה זיקת בעל וזנתה או מן האיכוסין או מן הגשואין (סנהדרין נא) ורבותינו נחלקו בדבר והכל מודים שלא דבר הכ' בפנויה: את אביה היא מחללת – (סנהדרין נב) חללה וזנתה את כבודו שאומרים עליו ארור שזו ילד ארור שזו גל:

(י) לא יפרע – (ת"כ) לא יגלל פרע על אצל ואיזהו גידול פרע יותר משלשים יום:

(ז) זונה – שנבעלה בעילת ישראל האסור לה כגון חייבי כריתות או נתין או ממזר (יצמות סא): חללה – שנולדה מן הפסולים שזכהונה כגון בת אלמנה מכהן גדול או בת גרושה וחלוכה מכהן הדיוט (קידושין עז) וכן שנתחללה מן הכהונה על ידי ביאת אחד מן הפסולים לכהונה:

(ח) וקדשתו – על כרחו שאם לא ראה לגרש הלקהו ויסרהו עד שיגרש (יצמות פח): קדוש יהיה לך – נהוג זו קדושה לפתוח ראשון בכל דבר ולצדך ראשון בסעודה (ת"כ):

נביא – יחזקאל פרק מד' יח'–כא'

(יח) פִּאֲרֵי פְּשִׁתִּים יִהְיוּ עַל רֵאשֵׁם וּמִכְנָסֵי פְּשִׁתִּים יִהְיוּ עַל מְתַנְיָהֶם לֹא יִחָגְרוּ בַּיָּזַע: (יט) כּוּבְעִין דְּבוּז יְהוֹן עַל רִישִׁיהוֹן וּמְכַנְסִין דְּבוּז יְהוֹן עַל דְּרִצִּיהוֹן וְלֹא יִזְרוּן עַל חֲרִצִּיהוֹן אֱלֹהִין עַל לְבַבִּיהוֹן יִיסְרוּן:

(יט) וּבְצִאֲתָם אֶל הַחֲצֵר הַחִיצוֹנָה אֶל הַחֲצֵר הַחִיצוֹנָה אֶל הָעַם יִפְשְׁטוּ אֵת בְּגָדֵיהֶם אֲשֶׁר הִמָּה מִשְׁרָתָם בָּם וְהִנִּיחוּ אוֹתָם בְּלִשְׁכַּת הַקֹּדֶשׁ וּלְבָשׁוּ בְּגָדִים



חק לישראל – פרשת אמור יום ב'

אַחֲרַיִם וְלֹא יִקְדְּשׁוּ אֶת הָעַם בְּבִגְדֵיהֶם: (יט) ובמייפקהון מדרתא דקודשא לדרתא בריתא לאיתערבא עם עמא ישלחון ית לבושיהון די אינון משמשיין בהון ויחתון יתהון בלשכת קודשא וילבשוין לבושיין אוחרנין ולא יתערבון עם עמא בלבושיהון:
(כ) וְרֹאשֵׁם לֹא יִגְלָחוּ וּפְרָע לֹא יִשְׁלַחוּ כְּסוּם יִכְסְמוּ אֶת רְאשֵׁיהֶם: (כ) ורישיהון לא יגלחון ופירוע לא ירבוין ספרא יספרון ית שער רישיהון:
(כא) וַיֵּין לֹא יִשְׁתּוּ כָּל כֹּהֵן בְּבוֹאָם אֶל הַחֵצֵר הַפְּנִימִית: (כא) וחמר לא ישתון כל כהן במיעלהון לדרתא גויתא:

רש"י

(יח) פארי – קאפיי"ש בלע"ז. לא יחגרו ביזע – שנינו בצרייתא אין חוגרין במקום שמזיעין לא למעלה מאחליהם ולא למטה ממתניהם שהא מקום זיעה אנלאשווי"רא בלע"ז ל"א חסרה התורה לכהנים מלבושי האמר כי האמר מזיע הגוף ומזיע את הבשר, (סא"א):
 (יט) אל החצר החיצונה – לפי שהיה מדבר בהיכל לפני ולפנים וקראם חצר הפנימית ואכלס יש לו לקרות עזרת ישראל חצר החיצונה לכך הו'רך לכפול שתי פעמים לומר שעל עזרת נקיים הוא אומר מקום שכל ישראל נכנסין. והניחו אותה בלשכות הקודש – כמו שאמר מרע"ה (ויקרא ט"ז) ופשט את בגדי הבד אשר לבש והניחם שם. ולא יקדשו

את העם – ת"י ולא יתערבון עם עמא בלבושיהון כלומר לא יגעו אל העם בצגדיהם הקדושים שאין בגדי חול טהורין אלל בגדי הקודש:
 (כ) וראשם לא יגלחו – להעביר את כל השער. ופרע לא ישלחו – גידול שער לא ירבו. כסום יכסמו – ככוסמת הזו שסדורין בשבולת ראשו של זה לצד עיקרו של זה כך שמעתי משמו של רבי מנחם ז"ל ויחכן לפרשו לשון מדת דבר השואה לא גזיזת ראש ולא גדול שער אלא במדה שיה אמול"ר בלע"ז:
 (כא) בצואם אל החצר הפנימית – אל ההיכל:

כתובים – משלי פרק כז' יח'-כא'

(יח) לִצַּר תֵּאָנֶה יֹאכֵל פִּרְיָה וְשִׁמְרֵ אֲדָנָיו יִכְבֵּד: (יח) דנטר תינתא אכיל פריהא ודזהיר במריה נתיקר:
(יט) כַּמִּים הַפְּנִים לַפְּנִים כֵּן לֵב הָאָדָם לְאָדָם: (יט) היך מיא והיך פרצופי דלא דמין חד לאחר היכנא לביהון דבני נשא לא דמין חד לחד:
(כ) שְׂאוּל וְאַבְדָּה {וְאַבְדָּה} לֹא תִשְׁבַּעְנָה וְעֵינֵי הָאָדָם לֹא תִשְׁבַּעְנָה: (כ) שיול ואבדנא לא סבען ועיני דגברא לא סבען:
(כא) מִצָּרָה לִפְסָף וְכוֹד לְזָהָב וְאִישׁ לְפִי מִהֲלָלוֹ: (כא) צרפא לכספא וכורא לדהבא וגברא מן פומא דמשבחנורי:

רש"י

(יח) יאכל פריה – וכן שומר אדונו יכובד, ויאכל פרי מעללו:
 (יט) כמים – הללו הפנים שאתה מראה לתוכן הן מראות לך. כן לב האדם לאדם –

חברו לפי מה שאדם יודע שחזירו אוהבו כן הוא מראה לו פנים:
 (כ) שאו' ואבדנא לא תשב'ענא – מלקבל את הרשעים לתוכם כשם שעניי האדם רשע לא



חק לישראל – פרשת אמור יום ב'

עשוי לבחון זהב ואיש נכרף ומתחשב לפי מהלכו ע"י שהבריות מהלכו' אותו צמעשו הטובים נבחן לרבים אם טוב אם רע:

תשבענה מלשוט אחר יצר הרע מלמלאות תאותו: כלי עשוי לכרוף כסף והכור (כל) מלכרף – כלי עשוי לכרוף כסף והכור

משנה – עירובין פרק ז'

(א) חלון שביין שתי חצרות, ארבעה על ארבעה, בתוך עשרה, מערבין שנים, ואם רצו, מערבין אחד. פחות מארבעה על ארבעה, או למעלה מעשרה, מערבין שנים ואין מערבין אחד:

לעבור מזו לזו. ולמעלה מעשרה נמי לא ניחא תשמישתיה, הלכך אין מערבין אחד. ודוקא בחצר, שאינה מקורה, אבל בבית המקורה אפילו למעלה מעשרה מערבין אחד, שדרך לשום ספסלים ותיבות סביבות הבית וניחא תשמישתיה:

רע"ב – (א) חלון – בתוך עשרה – שיהא קצת ממנו ואפילו משהו בתוך עשרה סמוך להקרקע: מערבין שנים – שני עירובין, אלו לעצמן ואלו לעצמן ואסורים זו עם זו: ואם לאו מערבין אחד – עירוב אחד, שיתנו אלו עירובן באחרת ויערבו עמהן ויהיו אחד: פחות מארבעה – לאו פתח הוא ואין ראו

(ב) בתל שביין שתי חצרות גבוהה עשרה ורחב ארבעה, מערבין שנים ואין מערבין אחד. ה"ו בראשו פרות, אלו עולין מכאן ואוכלין, ואלו עולין מכאן, ואוכלין, ובלבד שלא יורידו למטה. גפרץ הפתל עד עשר אמות, מערבין שנים, ואם רצו מערבין אחד, מפני שהוא בפתח יותר מכאן מערבין אחד ואין מערבין שנים:

רוחב ארבעה, לפחות מארבעה הוא מקום פטור ומותרין אלו ואלו להוריד למטה: ובלבד שלא יורידו למטה – לזירזין צבחים, אבל בחצר שרי: יותר מכאן – הוא פרה, והוא כולה כחצר אחת, ואם עירבה כל אחת לעצמה הוא כאילו חולקין את עירובן ואוסרין אלו על אלו:

רע"ב – (ב) כותל שבין שתי חצרות – הוא דנקט רחב ארבעה לאו משום לזרזין רוחב ארבעה למהוי סתימה, דמחילה ברוחב כל דהו הויא דתימה. אלא משום דבעי למתני סיפא היו [בראשון] פירות אלו עולין מכאן ואוכלין ובלבד שלא יורידו למטה, דחשיב רשות באנפי נפשה, ולהאי דינא לריך שיהיה

(ג) חריץ שביין שתי חצרות עמוק עשרה ורחב ארבעה מערבין שנים ואין מערבין אחד, אפילו מלא קש או תבן. מלא עפר, או צרורות, מערבין אחד, ואין מערבין שנים:

מלא תבן וקש – לאו סתימה היא, ללא מצטל ליה התם דסופו ליטלו:

רע"ב – (ג) חריץ – ארוך הוא ומפסיק על פני כל החצר כולה: ורחב ארבעה. לפחות מכאן נוח לפסעו משפתו לשפתו: ואפילו

(ד) נתן עליו נסר שהוא רחב ארבעה טפחים, וכן שתי גזזטראות זו כנגד זו, מערבין שנים, ואם רצו מערבין אחד. פחות מכאן, מערבין שנים ואין מערבין אחד:



חק לישראל – פרשת אמור יום ב'

נמי פתח: פחות מכאן – שאין הנסר רחב
 ארבעה, אדם ירא לעבור עליו ולא ניחא
 תשמיתיה:

רע"ב – (7) נתן עליו נסר – משפתו לשפתו
 כעין גשר, הוי כמו פתח: שתי גזזטראות –
 כמין תקרה בזלמט מרשות היחיד על רשות
 הרבס, ונתן נסר רחב ארבעה מזו לזו, הוי

(ה) מִתֵּבָן שְׁבִין שְׁתֵּי חֲצֵרוֹת גְּבוּהָ עֶשְׂרֵה טַפְחִים, מְעַרְבִין שְׁנַיִם וְאִין מְעַרְבִין
 אֶחָד. אֵלֹו מְאָכִילִין מִכָּאן וְאֵלֹו מְאָכִילִין מִכָּאן. נְתַמְעֵט הַתֵּבָן מִעֶשְׂרֵה
 טַפְחִים, מְעַרְבִין אֶחָד וְאִין מְעַרְבִין שְׁנַיִם:

עשר אמות ויותר, לא חסרי, דהא עשר אמות
 פתחא הוי, ואין בהמה ממעטת כל כך
 באכילתה [בשבת אחת]: נתמעט התבן
 מעשרה טפחים – על פני כל אורך החצר או
 במשך עשר אמות [ועוד]: מערבין אחד – אם
 נתמעט צחול לפני השבת:

רע"ב – (ה) מתבן – גיש של תבן, ומפסיק
 על פני כל רוחב החצרות: אלו מאכילין –
 מניחין בהמתן לאכול מן התבן, ולא חיישינן
 דילמא ממעיט התבן מעשרה והווי להו חדא
 רשותא וחסרי אהדלי ומטלטלי בחצר ולא
 מסקי אדעתיהו, להא לא חיישינן דהא
 אפילו אמעיט אי לא הוי המעיט על פני

(ו) בִּיצֵד מִשְׁתַּתְּפִין בַּמְבוּי, מְנִיחַ אֶת הַחֲבִית וְאוֹמֵר, הֲרִי זֹו לְכָל בְּנֵי הַמְבוּי,
 וּמְזַכֶּה לָהֶן עַל יְדֵי בְנוֹ וּבְתוֹ הַגְּדוֹלִים וְעַל יְדֵי עֲבָדוֹ וְשִׁפְחָתוֹ הָעֲבָרִים וְעַל
 יְדֵי אִשְׁתּוֹ, אֲבָל אֵינּוּ מְזַכֶּה לֹא עַל יְדֵי בְנוֹ וּבְתוֹ הַקְּטָנִים וְלֹא עַל יְדֵי עֲבָדוֹ
 וְשִׁפְחָתוֹ הַבְּנֵינִים, מִפְּנֵי שְׂיָדוֹן בְּיָדוֹ:

המבוי, והזוכה מגביה העירוב בידו טפח מן
 הקרע, לכל היכא דמנחא ברשותיה לא הויא
 זכיה, ואומר זכיתי להם: שידן כידו – ולאו
 זכיה היא:

רע"ב – (ו) מניח את החבית – משלו אם
 ירצה ואז כריך לזכות, דאילו משלהם אין כריך
 לזכות: ומזכה להם על ידי בנו ובתו – אומר
 להם קבלו חבית זו וזכו בה לשם כל בני

(ז) נְתַמְעֵט הָאוֹכֵל, מוֹסִיף וּמְזַכֶּה, וְאִין צָרִיךְ לְהוֹדִיעַ. נְתוּסְפוּ עֲלֵיהֶם, מוֹסִיף
 וּמְזַכֶּה, וְצָרִיךְ לְהוֹדִיעַ:

ומזכה וכריך להודיע – ודוקא בזמן שיש
 לחצר שני פתחים לשני מצואות, שכשעושה
 עירוב עם אנשי מבוי זה אסור להשתמש
 במבוי אחר, לפיכך כריך להודיע, דילמא לא
 ניחא להו לקנות ברוח זו ולהניח יד ברוח
 שכנגדה. אבל אם אין לו פתח אלא למבוי זה
 שנסתתפו בו תחלה, אינו כריך להודיע, דזכין
 לאדם שלא בפניו ואין חבין לאדם אלא
 בפניו:

רע"ב – (ז) נתמעט האוכל – משיעורו
 המפורש לקמן במתניתין: מוסיף ומזכה –
 אם בא להוסיף משלו אפילו ממין אחר שאינו
 ממין השיתוף הראשון, מוסיף ומזכה ואינו
 כריך להודיע, כיון שנשאר קצת מן המין
 הראשון אינו נראה כמערב בתחלה – אבל
 אם נתון ממין השיתוף הראשון אפילו כלה
 לגמרי מביא מאותו המין ומזכה ואינו כריך
 להודיע: נתוספו עליהם – דיורין: מוסיף

(ח) בְּמָה הוּא שְׁעוּדוֹ, בְּזִמְן שֶׁהוּן מְרַבִּין, מְזוּזן שְׁתֵּי סְעוּדוֹת לְכָלֵם. בְּזִמְן שֶׁהוּן
 מְעֵטִין, בְּגֵרוּגְרָת, לְהוֹצֵאת שֶׁבֶת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד:

להולאת שבת – שיעור של הולאת שבת, כי
 המוליא אוכלים בשבת אינו חייב בפחות
 מכגורגרת:

רע"ב – (ח) מרובין – שמונה עשר בני אדם
 ולמעלה: מועטין – פחות משמונה עשר:
 מזון שתי סעודות – הן שמונה עשר גרוגרות:



חק לישראל – פרשת אמור יום ב'

(ט) אָמַר רַבִּי יוֹסִי, בְּמַה דְּבָרִים אָמוּרִים, בְּתַחֲלַת עֵרֹב. אָבָל בְּשִׁירֵי עֵרֹב,
כָּל שֶׁהוּא. וְלֹא אָמְרוּ לְעָרֵב בְּחִצְרוֹת אֲלֵא כִּי שִׁלָּא לְשַׁבַּח אֶת הַתִּינוּקוֹת:

רע"ב – (ט) זשיירי הערוב – שנתמעט משיעורו: ולא אמרו לערב בחצרות – אחר שנתחפו זמזוי, אלא שלא תשתכח תורת עירובי חצרות מתינוקות שאינן יודעין שנתחפו זמזוי, הלכך מקילין ביה. ואע"ג

(י) בַּבֵּל מְעַרְבִין וּמְשַׁתְּתִפִּין, חוּץ מִן הַמַּיִם וּמִן הַמְּלָחָה, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ אוֹמֵר, כִּפְרָה הוּא עֵרֹב. אֲפֵלּוּ מֵאִפְּהָ סָאָה וְהִיא פְּרוּסָה, אֵין
מְעַרְבִין בָּהּ. כִּפְרָה בְּאֶסֶר וְהוּא שְׁלָם, מְעַרְבִין בּוֹ:

רע"ב – (י) בכל מערבין – עירובי תחומין, לחלו עירובי חצרות אין מערבין אלא בפת. ומיהו בכל מערבין דאמר רבי אליעזר הכא, לאחויי עירובי חצרות שמערבין בפת פרוסה ואין כריך ככר שלמה, ופליג עליה ר' יהושע ואמר דוקא ככר שלם הוא עירוב. והלכה כרבי יהושע: אין מערבין בו – וטעמא

(יא) נוֹתֵן אָדָם מְעָה לְחֲנוּנֵי וְלִנְחֻתוֹם כִּי שִׁיזְכָּה לוֹ עֵרֹב, דְּבָרֵי רַבִּי אֱלִיעֶזֶר.
וְחֻכְמַיִם אוֹמְרִים, לֹא זָכוּ לוֹ מַעוֹתָיו, וּמְוָדִים בְּשִׂאָר כָּל אָדָם שִׁזְכוּ לוֹ
מַעוֹתָיו, שְׂאִין מְעַרְבִין לְאָדָם אֲלֵא מִדַּעְתּוֹ. אָמַר רַבִּי יְהוֹדָה, בְּמַה דְּבָרִים
אָמוּרִים, בְּעֵרֹבֵי תְּחוּמִין, אָבָל בְּעֵרֹבֵי חֲצוֹת, מְעַרְבִין לְדַעְתּוֹ וְשִׁלָּא
לְדַעְתּוֹ, לְפִי שִׁזְכִּין לְאָדָם שִׁלָּא בְּפִנְיֵו, וְאֵין חֲבִין לְאָדָם שִׁלָּא בְּפִנְיֵו:

רע"ב – (יא) נותן אדם מעה לחנוני – המוכר יין, ודר עמו זמזוי: אין לנחתום – המוכר ככרות ודר עמו בחכר. שיזכה לו בעירוב עם חביו. אם יבואו בני מבוי לקנות ממך יין לשחוף, או בני חצר לקנות ככר לעירוב, שיהיה לי חלק בו: לא זכו לו מעותיו – שאין מעות קונות עד שימשוך. ואפילו עירוב זה החנוני לכל האחרים וזכה גם לזה, אינו עירוב, שהרי לא נתכוין לזכות לו במחנת חנם כשאר המזכין בעירוב אלא שיקנה זמעה והרי אינה קונה לו דמעות אינן קונות ונמלא מערב לו זמעותיו: ומודים

בשאר כל אדם – צעל הבית שאמרו לו חבירו הילך מעה זו וזכה לי בעירוב, והלך וזיכה לו, שקנה עירוב, דהואיל ואין צעל הבית רגיל למכור ככרות לא נתכוון זה אלא לעשותו שליה ונעשה כאומר לו ערב לי: שאין מערבין לאדם – כשמערבין לו משלו אלא מדעתו. הלכך גזי חנוני כי אמר לו זכה לי לא נתכוון אלא לקנות ממנו ולא סמך עליו שיעשה שלוחו ומעות אינן קונות ולא סמכה דעתיה נמלא מערב לו שלא מדעתו: ערובי תחומין – חוב הוא, שמפסיד ללד האחר ושמא אין נוח לו. והלכה כרבי יהודה:



חק לישראל – פרשת אמור יום ב'

גמרא – עירובין דף פב' ע"א

גופא אמר רבי יהושע בן לוי כל מקום שאמר רבי יהודה אימתי ובמה במשנתנו אינו אלא לפרש דברי חכמים ורבי יוחנן אמר אימתי לפרש ובמה לחלוק ואימתי לפרש הוא והא תנן ואלו הן הפסולים המשחק בקוביא ומלוה בריבית ומפריחי יונים וסוחרי שביעית אמר רבי יהודה אימתי בזמן שאין לו אומנות אלא היא אבל יש לו אומנות שלא היא הרי זה כשר ותני עלה בברייתא וחכמים אומרים בין שאין לו אומנות אלא היא ובין שיש לו אומנות שלא היא הרי זה פסול ההיא דרבי יהודה אמר רבי טרפון היא דתניא אמר רבי יהודה משום רבי טרפון לעולם אין אחד מהן נזיר לפי שאין נזירות אלא להפלאה אלמא כיון דמספקא ליה אי נזיר אי לא נזיר הוא לא משעביד נפשיה הכא נמי כיון דלא ידע אי קני אי לא קני לא גמר ומקנה:

רש"י על הגמרא

חסין על חזריהן מלהפסידן ממון: וחכמים אומרים כו' – קא סלקא דעתך היינו תנא קמא דמתניתין אלמא אימתי לחלוק: ההיא – ברייתא משום ר' טרפון היא, לאמר אסמכתא לא קניא, אבל במתניתין לא פליג ר' יהודה אדתנא קמא אלמא מפרש לטעמיה: אין אחד מהן נזיר – שנים שיושגין וראו אחד בא, ואמר אחד מהן הריני נזיר שזה נזיר ואמר חזירו הריני נזיר שאין זה נזיר: להפלאה – שיהא נדרו מפורש על הודאי, ולא בתורת ספק אי נזיר אותו הבא כנגדו: אי קני – אי נכח:

הפסולין – לעדות לכולן גזלנין מדזריהן הן, לאסמכתא לא קנייתא, ומגזל גזיל ליה: בקוביא – בעירבון: מפריחי יונים – אי תיקדמה יונק ליוני: סוחרי שביעית – דרחמנא אמר לאכלה ולא לסחורה, וזה שחומד ממון לעבור עבירה על הממון רשע הוא והתורה אמרה אל תשע רשע עד (שמות כג): בזמן שאין להם אומנות אלמא היא – דקסבר ר' יהודה אסמכתא שהיא נסמך על דעתו שהיא ינאחנו, ועל אותה אסמכתא הוא מתנה קניא, ולאו גזלנין נינהו, ופסוליהו לפי שאין עסוקין ביצובו של עולם, דכיון דאין מכירין וזקייאין בטורח ולער בני אדם אינן

זוהר – אמור דף צ' ע"א

תו פתח ואמר, (ויקרא כא) ולא יחלל זרעו בעמיו כי אני יי מקדשו. תא חזי, כל מאן דאפיק זרע לבטלה, לא זכי למחמי אפי שכינתא, ואקרי דע, דבתיב (תהלים ה) כי לא אל חפץ רשע אתה לא יגודך דע. האי מאן דאפיק ליה בידיה, או באנתו אחרא דלא פשרא. ואי תימא דאפיק ליה באנתו דלא מתעברא, הכי נמי. לא. אלא במה דאמרן:

חק לישראל – פרשת אמור יום ב'

ועל דא יבעי בר נש מקודשא בריה הוא, דיזמין ליה מאנא דכשרא, דלא יפגים זרעיה, מאן דאפיק זרעא במאנא דלא כשרא, פגים ליה לזרעיה, ווי למאן דפגים זרעיה. ומה בשאר בני נשא בה, בכהנא דקאים לתתא פגוונא דלעילא בקדושה עלאה, על אחת כמה וכמה:

בעמיו, מהו בעמיו. דהא פתיב לעילא, אלמנה וגרושה וחללה זונה את אלה לא יקח, וכתוב ולא יחלל זרעו בעמיו. בהם מפעי ליה, מהו בעמיו. אלא מלה דא קלנא בעמיו, פגמו בעמיו, ועל דא פתיב, כי אם בתולה מעמיו יקח אשה, מעמיו ודאי, כלא פגוונא דלעילא, כי אני ה' מקדשו, מהו מקדשו. אלא אנא הוא ההוא, דאיהו מקדש ליה בכל יומא, ובגין כה לא יפגים זרעיה, ולא ישתכח ביה פגמו. (ס"א ובגין דא) דהא אני יי מקדשו דאנא בעינא לקדשא ליה וישתכח קדישא בכלא, דקדישא ישתמש על ידא דקדישא:

תא חזי, קודשא בריה הוא (דף ע' ע"ב) ישתמש על ידי דכהנא, וישתכח קדישא כד אתי לשמשא, ובגין דקודשא בריה הוא ישתמש על ידא דכהנא דאיהו קדישא, כהנא ישתמש על ידי דכיא, דאתקדש בדכיותיה, ומאי איהו. ליואי. בר נש (כהנא) אחרא, ישתמש על ידי דקדישא אחרא, בגין דישתכחון כלא בקדושה, לשמשא לקודשא בריה הוא. זכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, דעלייהו פתיב, (ויקרא ב) ואבדיל אתכם מן העמים להיות לי. כמה פרישן ישראל מפלא, בקדושה, לשמשא לקודשא בריה הוא, דהא הוא דכתיב, (ויקרא ב) והתקדשתם והייתם קדושים כי אני יי אלהיכם:

תנו פתח ואמר, (תהלים ג) ליי הישועה על עמך ברכתך סלה. ליי הישועה. הכי תנינו, זכאין אינון ישראל, דבכל אתר דאתגלה, שכינתא אתגלייא בהדיהו. כד יפקון ישראל מגלותא, פורקנא למאן, לישראל או לקודשא בריה הוא. אלא הא אוקמוה בכמה קדאי, והכא, ליי הישועה ודאי, אימתי. על עמך ברכתך סלה. בשעתא דקודשא בריה הוא ישגח בברכאן עליהו דישראל, לאפקא לון מן גלותא, ולאוטבא להו, כדן ליי הישועה ודאי. ועל דא תנינו, דקודשא בריה הוא ייתוב עמהון דישראל מן גלותא, דהא הוא דכתיב, (דברים ל) ושב יי אלהיך את שבותך ורחמך:

הלכה – הרמב"ם תפילה פרק ג'

(ג) נהגו אנשים הרבה להתפלל גדולה וקטנה והאחת רשות והורו מקצת הגאונים שאין ראוי להתפלל רשות אלא הגדולה וכן הדין נותן מפני שהיא כנגד דבר שאינו תדיר בכל יום ואם התפלל הגדולה חובה לא יתפלל קטנה אלא רשות:



חק לישראל – פרשת אמור יום ב'

- (ד) הא למדת שזמן מנחה גדולה משש שעות ומחצה עד תשע שעות ומחצה וזמן מנחה קטנה מתשע שעות ומחצה עד שישיאר מן היום שעה ורביע ויש לו להתפלל אותה עד שתשקע החמה:
- (ה) תפלת המוספין זמנה אחר תפלת השחר עד שבע שעות ביום והמתפלל אותה אחר שבע שעות אף ע"פ שפשע יצא ידי חובתו מפני שזמנה כל היום:

לע"נ

זאב וזיים בן שרה, משה דוד בן סוזנה מלכה, גד גבריאל בן סוזן, סוזנה מלכה בת שמואלה, דניאלה פורטונה בת רזל, צדיקה בת שרה ז"ל.